

BEKÖSZÖNTŐ

EDITORIAL

Tisztelettel köszöntjük az Olvasót a *Szociális Szemle* II. évfolyam 1.- 2. számának megjelenése alkalmából.

Jelen számunkkal is igyekeztünk következetesen érvényesíteni azt a célkitűzést, hogy színvonalas tudományos és szakmai értekezésekkel gazdagítsuk a szociális szakmák hazai, határon túli magyar és nemzetközi tudástőkéjét és értékeit. Ez alkalommal is köszönettel tartozunk szerzőinknek, kiváltképpen külföldi kollegáinknak, akik tanulmányaikkal segítették törekvéseinket.

Számunk első rovatába (elméleti tanulmányok) három olyan dolgozatot választottunk, amelyek hiánypótlóak mind a szociális munka, mind a szociálpolitika hazai szakirodalmában. Joan M. Borst tanulmányában feltárja azokat a speciális szakmai készségeket, amelyekkel a szociális munkások hatékonyan segíthetnek különböző krónikus betegségekben szenvedő személyek, hogy veszteségeikkel, s az ezekkel járó gyászfolyamattal hatékonyan megküzdjenek. Másik tengerentúli szerzőnk, Tomi Gomory arra hívja fel a figyelmet, hogy a közösségi pszichiátriai ellátás kritikai értékelése nem valósult meg maradéktalanul egyes programok vonatkozásában, így tehát az Asszertív Közösségi Ellátást, mint közösségi pszichiátriai módszert úgy alkalmazzák széles körben világszerte, hogy a program nem elégíti ki a bizonyítékokra alapozott segítség kritériumait. A tanulmány azért is különösen jelentős, mert hazánkban nemrégiben kezdődött meg a közösségi pszichiátriai ellátás biztosítása, s így abban a kedvező helyzetben vagyunk, hogy még időben és több oldalról vizsgálhatjuk meg a kérdést. Molnár Margit tanulmánya betekintést nyújt a történelmi Magyarország társadalmában és szociális jogalkotásában kibontakozó szociálpolitika eszmetörténetébe, végigvezetve a folyamatot a honfoglalástól napjainkig. A második tematikai egységbe választott tanulmányok között olvasható Baráth Árpád, Brettner Zsuzsanna és Mucsi Georgina tanulmánya, amely a kumulatív munkaköri stressz következményei korai megelőzésének lehetőségeit tárgyalja, kiemelten foglalkozva az önsegítés és a kölcsönös sorstárs Támogatás témakörével. Juhász Gábor, Kemény Gábor és Szendrő Katalin írása hiánypótlónak számít a humán kutatás témakörében, hiszen innovációról, szervezet-fejlesztésről és komplex humán erőforrás-fejlesztésről a szociális professziók hazai szakirodalmában eddig igen keveset olvashattunk. Ugyanebben a fejezetben közöljük Flóra Gábor és Székedi Levente beszámolóját egy igen figyelemreméltó nemzetközi akció-kutatási kezdeményezésről, amely a magyar-román határon átnyúló együttműködést és segítői hálózatépítést szorgalmazza. Madácsy József Dr. Robert Lefeverrel, a neves angol orvossal készített interjút. A dialógus rávilágít számos innovatív, a Tizenkét Lépéses közösségek gyakorlatán alapuló nézőpontra és eljárásra a szenvedélybetegek kezelése terén. Ezek hatékonyabbak, hosszabb távon pedig őszintébbek és emberségesebbek, mint a hagyományos, többnyire államilag finanszírozott és működtetett, „receptszerű” pszichiátriai ellátások. Brettner Zsuzsanna egy könyvet és egy tanulmányt ajánl folyóiratunk olvasóinak figyelmébe: Günther Schwarz német klinikai

pszichológus könyvét a demenciában szenvedő idősök testi és lelki gondozásáról, és Barbara Schneider német pszichológus addiktológus tanulmányát az addikciók és a végzetes öngyilkosság összefüggéséről. Végezetül, Boros Julianna rövid összefoglalóját követően Árvai Ibolya, Székely Zsuzsanna és Németh Dániel szociális munkás hallgatók élményszintű beszámolóit olvashatjuk egy nyári kutatótáborban szerzett tapasztalataikról. E beszámolók egyértelműen és ismételten arról tanúskodnak, hogy a szociális munka humán erőforrásai csakis úgy gyarapodhatnak és finomodhatnak, ha a hallgató, kilépve az egyetemi padból, a mindennapi életben is feltárja és megismeri azokat az emberi problémákat, amelyek hozzáértő szakmai kezelésére a szociális munkát választotta, mint *bívatást*.

További sikeres munkát és tanulást kívánunk Olvasóinknak!

A Szerkesztőbizottság